

Janko Sicherl

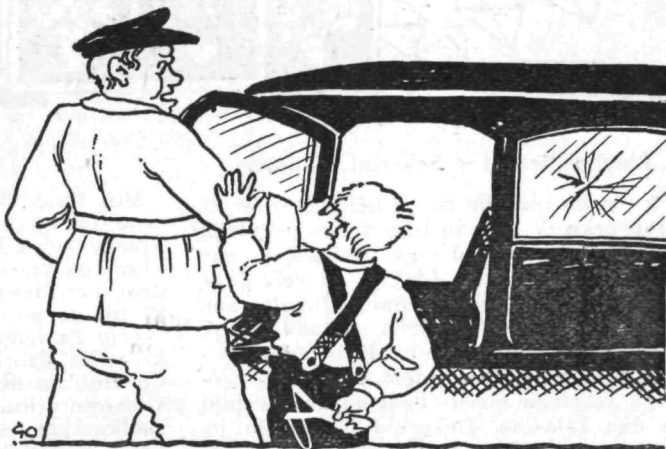
Neprostopvoljna vožnja

Sosedom Vid je fant nabrit. Prača mu je najljubša igrača. Dan za dnevom strelja, najljubša pa mu je nedelja. Njegov najljubši cilj je drveči avtomobil.

Nekega dne ob cesti čaka, a zdaj bilá je zgodba taka, da jo je skupil, grda spaka.

Prav kakor v filmu se je vse izvršilo.

Ob cesti Vid preži. Zdaj avto pribrenči. Kamen leti! Drdrrrr... žžžžiiii... Avto obstoji... Vid prestrašen jo pobere, a šofer za njim jo udere. Kmalu ga ujame in ga v avto s sabo vzame. Vid kriči in joka, ne spusti ga trda roka. Krepko uhlje mu navije, nad fantičkom mož zavpije: »Čakaj me, fantiček, zdaj si v kletki, ptiček!« Dr-r-r... V avtu Vid je zdaj zaprt, prosi, vpije ves potrt: »Stojte, prosim, dol, nazaj! Prosim vas, gospod, domov bo

dolga pot. Kam me peljete — k žandarjem ali na policijo? Oh, nikar! Obžalujem svojo hudobijo.«

Šofer nato: »Tiho, dečko, tiho bodi, saj se voziš pri gospodi. V Ljubljano te popeljem belo, nazaj boš hodil peš veselo.« Dr-r-r... Avto drvi, fant kriči: »Prav lepo vas prosim, naj bo dosti, strah me bo nazaj v tej hosti. Oče moj je hud zeló, strašno me natepel bo!«

»Naj bo dosti te pokore,« dé šofer in prime za závore. Avto obstoji. Nepridiprava odloži in hitro dalje odrbzi.

Pozno v noč se fant domov prikrade, saj sicer ni imel navade, da bi zvečer se še potepal, ker raje žgance je otepal. Danes ni biló večerje: Bila huda je nevihta — palica, solze in ihta!

Tujci prihajajo k nam na oddih in občudovat lepoto naših krajev. Pokažimo jim s svojim vedenjem, da smo omikani ljudje in vredni sinovi te lepe zemlje.